

UZASADNIENIE

Decyzją z 28.03.2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 21 ustawy z 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 965) odmówił J. M. prawa do rekompensaty z uwagi na brak co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, uznając, że wnioskodawca bezspornie udowodnił jedynie 13 lat, 4 miesiące i 23 dni tego stażu. Zakład wyjaśnił, że nie zaliczył ubezpieczonemu do w/w stażu okresu zatrudnienia od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., wskazując, że Archiwum nie jest uprawnione do wystawiania świadectwa pracy w warunkach szczególnych /decyzja k. 28 akt ZUS/.

Wnioskodawca uznając powyższą decyzję za krzywdzącą złożył od niej odwołanie wnosząc o uznanie okresu zatrudnienia od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych i w efekcie przyznanie rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach wykonywanej co najmniej 15 lat. Ponadto odwołujący wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych /odwołanie k. 2-4/.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie /odpowiedź na odwołanie k. 7/.

Na rozprawie 20.08.2018r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – pełnomocnik odwołującego poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie /e-prot. z 20.08.2018r.: 00:02:09, 00:03:20, 00:15:55, 00:17:41/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca -J. M. (urodz. (...)) posiada na mocy decyzji z 28.03.2018r. prawo do emerytury od 17.03.2018r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego/decyzja k. 26 akt ZUS/.

Przed organem rentowym wnioskodawca bezspornie wykazał staż pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w ilości 13 lat, 4 miesiące i 23 dni / niesporne/.

Wnioskodawca przedłożył do ZUS świadectwo pracy z dn. 31.07.1976r. wystawione przez pracodawcę - (...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł., z którego wynika, że od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. pracował w tym zakładzie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy początkowo na stanowisku pomoc maszynisty spycharki od 8.07.1974r. do 30.11.1974r. a później na stanowisku maszynisty spycharki od 1.12.1974r. do 31.07.1976r., a nadto poświadczono w tym świadectwie pracy, że w czasie zatrudnienia wnioskodawca ukończył kurs dla maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych kat. III o specjalności spycharki /świadectwo pracy k. 6 akt kapitałowych/.

Odwołujący nie posiada świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez w/w pracodawcę, poświadczającego, że pracował w spornym okresie od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonując stale i wyłącznie pracę w warunkach szczególnych /niesporne/.

Wnioskodawca złożył natomiast w toku postępowania przed organem rentowym wystawione w dn. 14.09.2000r. przez Zakład (...) przy (...) Urzędzie Wojewódzkim w Ł. Archiwum Zakładowe świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w którym na podstawie znajdujących się w tym Archiwum dokumentów zlikwidowanego w/w zakładu pracy poświadczono, że od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. skarżący był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych na stanowisku maszynisty spycharki wymienionym w Wykazie A dział V poz. 3 pkt 3 od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. stanowiącym załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dn. 1.08.1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach,

uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę (Dz.Urz.MBiPMB Nr 3, poz. 6). /świadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez Archiwum z 14.09.2000r. k 15 akt ZUS/.

Zaskarżoną decyzją organ emerytalny odmówił J. M. prawa do rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy z 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2015r., poz. 965) z uwagi na brak wymaganego stażu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Odmawiając uznania do przedmiotowego stażu okresu zatrudnienia od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł., ZUS argumentował, że Archiwum nie jest uprawnione do wystawiania świadectwa pracy w warunkach szczególnych /decyzja k. 28 akt ZUS/.

Odwołujący legitymuje się wykształceniem zasadniczym zawodowym. Z zawodu jest tokarzem /dokumenty w aktach osobowych k. 18: odpis świadectwa ukończenia (...) w 1971r., życiorys, kwestionariusz osobowy i świadectwo lekarskie z 28.06.1974r. /.

W spornym okresie od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie początkowo od 8.07.1974r.- na podstawie angażu z tego samego dnia - wykonywał pracę na stanowisku pomoc maszynisty spycharki. Na tym stanowisku skarżący pracował do 30.11.1974r. Wnioskodawca na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki stale i w pełnym wymiarze czasu pracował na tej samej maszynie razem z innym pracownikiem w systemie zmianowym.

W trakcie zatrudnienia w w/w zakładzie pracy wnioskodawca pomyślnie ukończył prowadzony przez Ośrodek (...) Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych we W. kurs dla maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych, uzyskując na potwierdzenie powyższego zaświadczenie z 19.10.1974r., z którego wynika, że posiada uprawnienia kategorii III o specjalności spycharki /rodzaj specjalności spycharki typ maszyn do 100 km/.

W związku z uzyskaniem tych uprawnień, na podstawie angażu z 9.12.1974r., poczynając od 1.12.1974r. pracodawca powierzył wnioskodawcy samodzielne stanowisko maszynisty spycharki, na którym odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy aż do zakończenia stosunku pracy z w/w zakładem pracy, tj. do 31.07.1976r. W tym okresie wnioskodawca przez cały czas samodzielnie pracował wyłącznie jako operator spycharki obsługując jedną maszynę. Żadnych innych prac w tym czasie wnioskodawca nie wykonywał /akta osobowe k. 18, a w nich: świadectwo pracy z 31.07.1976r., wnioski urlopowe, karta obiegowa zmiany z 29.07.1976r. , podanie o przyjęcie do pracy z 1.07.1974r., karta obiegowa zmiany z 6.07.1974r., roczne karty ewidencji w pracy, protokół komisji egzaminacyjnej potwierdzający ukończenie 29.11.1974r. kursu maszynisty spycharki, angaż z 9.12.1974r., angaż z 8.07.1974r., odpis uprawnień kategorii III, pisemne zobowiązanie z 17.08.1974r., zawiadomienie o urlopie wypoczynkowym z 2.07.1975r., z 29.08.1974r., z 15.12.1975r., z 19.07.1976r., podanie z 29.06.1976r. , podanie o urlopu okolicznościowego z 29.07.1976r., oświadczenie o wstępnym przeszkoleniu w zakresie bhp na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki z 6.07.1974r., zeznania wnioskodawcy e-prot. z 20.08.2018r.: 00:03:57, 00:06:25 w zw. z 00:15:05, zeznania świadka A. M. e-prot. z 20.08.2018r.: 00:12:21, zaświadczenie z 19.10.1974r. wydane przez Ośrodek (...) Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych we W. okazane na rozprawie z 20.08.2018r. przez pełnomocnika wnioskodawcy: 00:03:57/.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów zarówno w postaci dokumentów, w tym przede wszystkim w oparciu o oryginalną dokumentację osobową ze spornego okresu zatrudnienia, jak i osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań wnioskodawcy oraz świadka A. M., która pracowała w tym samym czasie co wnioskodawca w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. jako wydawca magazynowy a do jej obowiązków należało m.in. wydawanie operatorom spycharek narzędzi, paliwa i odzieży. Świadek niewątpliwie miała zatem wiedzę na temat tego w jakim charakterze wnioskodawca pracował i potwierdziła, że oprócz pracy operatora spycharki nie wykonywał on żadnych innych prac, co w zestawieniu z dostępną oryginalną dokumentacją pracowniczą z tego okresu, a w szczególności wystawionym przez zakład pracy świadectwem, z którego wynika, że od 1.12.1974r. wnioskodawca pracował już samodzielnie jako operator spycharki, a także zachowanym angażami i z okazanym w trakcie rozprawy z 20.08.2018r. zaświadczeniem o ukończeniu kursu dla maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych

wystawionym w dn. 19.10.1974.r pozwoliło sądowi ustalić, że wnioskodawca w sposób należyty wykazał brakujący okres zatrudnienia poza bezspornie uznany przez ZUS do wymaganych co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych. Autentyczność dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła też wątpliwości sądu. Stąd też dokumenty te zostały uznane za wiarygodne. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego oraz świadka, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich wartość dowodową i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy, gdyż nie noszą one cech konfabulacji, a nadto okazały się w całości koherentne nie tylko ze sobą nawzajem, ale też z dostępnymi dokumentami zawartymi w oryginalnych aktach osobowych skarżącego z badanego okresu, tworząc razem z nimi logiczną całość. Organ rentowy nie podważył przy tym wartości dowodowej zeznań świadka A. M., która jako osoba obca w stosunku do wnioskodawcy nie miała żadnego powodu do składania korzystnych zeznań, dla którejś ze stron postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne.

Zgodnie z art.21 ust.1 ustawy z 19.12.2008r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2017r., poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Zgodnie zaś z ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art.23 ust.1 i 2 w/w ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, podobnie, jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX, por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 31.03.2016 r., III AUa 1899/15, LEX 2044406).

Przepisy art.2 pkt 5 i art.21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Przesłanką negatywną zawartą w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Jak słusznie podkreśla się w literaturze przedmiotu, wykładnia art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdu wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31.12.1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1.01.1999 r., to warunek sformułowany w art.21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąc tym samym należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31.12.1998 r.

Analizując przesłanki, których spełnienie warunkuje prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy emerytalnej, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (M. Zieleniecki, Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX el.).

W przedmiotowej sprawie bezsporne jest, że odwołujący się nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z art.32 ust.2 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1383) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art.32 ust.4 w/w ustawy stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 w/w rozporządzenia wynika zaś, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Zgodnie z § 2 ust.1 w/w rozporządzenia, za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W n/n postępowaniu wnioskodawca domagał się ustalenia, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 8.07.1974r. do 31.07.1976r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako maszynista spycharki, i tym samym przy uwzględnieniu bezspornego stażu pracy w warunkach szczególnych w ilości 13 lat, 4 miesięcy i 23 dni, że spełnia warunki do przyznania rekompensaty.

Trzeba w tym miejscu wyraźnie podkreślić, że w przypadku skarżącego sporna była jedynie przesłanka posiadania stażu co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych a brakujący okres do uznania, że przesłanka ta jest spełniona to okres to jedynie 1 roku, 7 miesięcy i 7 dni.

W sprawie poza sporem pozostaje, że wnioskodawca nie ma wystawionego przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł. świadectwa pracy w warunkach szczególnych z tego okresu.

Rozporządzenie Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43) w § 2 ust. 2 zobowiązuje zakłady pracy do stwierdzenia okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji. Natomiast w rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. 2011. 237.1412) określone zostały środki dowodowe, które powinny być dołączone do wniosku, stwierdzające okoliczności uzasadniające przyznanie tego świadczenia. W myśl § 21-23 w/w rozporządzenia, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia. W przypadku zaś ubiegania się pracownika o przyznanie emerytury z tytułu

zatrudnienia w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty. Wyjątek od zasady ustalonej w powołanym przepisie jest zawarty w § 25 tego rozporządzenia, który przewiduje, że okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy.

Sąd Najwyższy w uchwale z 27.05.1985 r., III UZP 5/85, wyjaśnił, że w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Pogląd ten został rozwinięty w znowelizowanym art.473 k.p.c., który stanowi, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron. W postępowaniu przed tymi sądami okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń mogą być udawadniane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi (por. wyr. SN z 2.02.1996 r. II URN 3/95 OSNP 1996/16/239).

Dla rozstrzygnięcia spornej kwestii zasadnym stało się zatem ustalenie, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w spornym okresie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, o jakich mowa w cytowanych wyżej przepisach i w tym celu Sąd dopuścił dowód z zachowanych oryginalnych akt osobowych wnioskodawcy z tego okresu, a także z zeznań świadka i przesłuchania wnioskodawcy.

Podkreślić także należy, że istotnym jest, jakie prace faktycznie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w w/w rozporządzeniu z 7.02.1983 r., gdyż właśnie to rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawę do stwierdzenia, że wnioskodawca spełnił ostatnią sporną przesłankę posiadania co najmniej 15-letniego stażu pracy wykonywanej stale i pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych, gdyż konfrontacja treści oryginalnego świadectwa pracy z 31.07.1976r. wystawionego przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w Ł. i zachowanych w aktach osobowych angaży, z których to dokumentów wynika wprost, że od 1.12.1974r. skarżący pracował samodzielnie jako operator spycharki, z zeznaniami świadka i treścią przesłuchania wnioskodawcy, a także okazanym na rozprawie w dn. 20.08.2018r. zaświadczeniem z 19.10.1974r. o ukończeniu kursu dla maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych kategorii III, daje podstawę do przyjęcia jednoznacznej konkluzji, że nie może być żadnych wątpliwości, że po uzyskaniu stosownych uprawnień do wykonywania pracy jako samodzielny operator spycharki co najmniej od 1.12.1974r. wnioskodawca stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. co najmniej 8 godzin dziennie, pracował wyłącznie na stanowisku maszynisty spycharki aż do zakończenia stosunku pracy w w/w zakładzie pracy tj. do 31.07.1976r. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale V (zatytułowanym „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych”) pod poz. 3 „Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych”. Do prac tego rodzaju należą wymienione w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty, w wykazie A dziale V poz. 3 prace maszynistów robót ziemnych na stanowisku maszynisty spycharek i ciągników gąsienicowych pkt 3 (Dz.U. Nr 3, poz. 43). To zaś oznacza, że praca wnioskodawcy na stanowisku operatora spycharki od 1.12.1974r. do 31.07.1976r. daje już staż 1 roku i 8 miesięcy, który łącznie z bezspornym stażem pracy w warunkach szczególnych w ilości 13 lat, 4 miesięcy i 23 dni, daje wymagane co najmniej 15 lat pracy w tych warunkach.

Końcowo Sąd zważył, że w tym stanie rzeczy, nawet jeśli w sprawie istniały wątpliwości co do tego czy we wcześniejszym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od 8.07.1974r. do 30.11.1974r., odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych, ponieważ wnioskodawca wtedy pracował na stanowisku pomocnika maszynisty spycharki i w systemie zmianowym z innym pracownikiem pracował na

tej samej maszynie, choć według twierdzeń skarżącego miał on umiejętności do wykonywania pracy operatora spycharki, ale bezspornie nie miał jeszcze oficjalnie uprawnień do wykonywania takiej pracy samodzielnie - kwestia ta wobec jednoznacznego wykazania w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego wystarczającej ilości brakującego stażu pracy wykonywanej samodzielnie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych jako operator spycharki od 1.12.1974r. do 31.07.1976r., nie miała dla uznania zasadności odwołania znaczenia, gdyż staż co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, został przez skarżącego należycie wykazany w n/n postępowaniu.

Reasumując – w świetle ustalonych faktów ponad wszelką wątpliwość skarżący od 1.12.1974r. do 31.07.1976r., tj. przez 1 rok i 8 miesięcy, wykonywał samodzielnie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie pracę operatora spycharki, wymienioną w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” pod poz. 3, co oznacza, że łącznie z bezspornym stażem pracy w warunkach szczególnych w ilości 13 lat, 4 miesięcy i 23 dni, skarżący spełnia ostatnią sporną przesłankę posiadania co najmniej 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i w efekcie przyznał skarżącemu prawo do rekompensaty, o czym orzekł, jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

Na podstawie art.98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, Sąd Okręgowy zasądził w pkt. 2 sentencji wyroku od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego 180 zł, ustalając ich wysokość na podstawie §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie do wniesienia apelacji, jednocześnie wypożyczając akta emerytalne i zobowiązując do ich zwrotu w razie złożenia apelacji.

A.P.